

Bruksela, 31 maja 2017 r.
(OR. en)

9479/17

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0363 (COD)

EF 102
ECOFIN 433
DRS 31
CODEC 872

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Dotyczy:	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym (pierwsze czytanie) = Kompromisowy tekst prezydencji

Delegacje otrzymują poniżej końcowy kompromisowy tekst prezydencji dotyczący wyżej wymienionego wniosku Komisji, przeznaczony dla Coreperu.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹ Dz.U. C z , s. .

² Dz.U. C z , s. .

(1) Rada Stabilności Finansowej opublikowała w dniu 9 listopada 2015 r. podstawowe ustalenia dotyczące całkowitej zdolności do pokrycia strat (*Total Loss-Absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet*) („standard TLAC”), które zostały zatwierdzone przez grupę G-20 w listopadzie 2015 r. Celem standardu TLAC jest zapewnienie, by globalne banki o znaczeniu systemowym, w unijnych ramach zwane globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, miały zdolność do pokrywania strat oraz zdolność do dokapitalizowania konieczne, aby pomóc w zapewnieniu, by – w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz bezpośrednio po jej zakończeniu – krytyczne funkcje mogły być kontynuowane bez środków finansowych podatników (środków publicznych) ani bez narażania na szwank stabilności finansowej. W swoim komunikacie z dnia 24 listopada 2015 r.³ Komisja zobowiązała się do tego, że do końca 2016 r. przedstawi wniosek ustawodawczy, który umożliwiłby wdrożenie standardu TLAC przed upływającym w 2019 r. terminem uzgodnionym na szczecelu międzynarodowym.

³ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów „Droga do utworzenia unii bankowej”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

(2) Przy wdrażaniu standardu TLAC w Unii należy wziąć pod uwagę dotychczasowy ustalony indywidualnie dla każdej instytucji minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych („MREL”) mający zastosowanie do wszystkich instytucji w Unii, jak określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE⁴. Ponieważ całkowita zdolność do pokrycia strat i minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mają wspólny cel, jakim jest zapewnienie, by instytucje w Unii posiadały wystarczającą zdolność do pokrycia strat i do dokapitalizowania, oba te wymogi powinny stanowić uzupełniające się elementy wspólnych ram. Na poziomie operacyjnym Komisja zaproponowała, by w unijnych przepisach wprowadzić zharmonizowany minimalny poziom standardu TLAC dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym („minimalny wymóg TLAC”) poprzez zmiany w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁵, natomiast indywidualny narzut dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz indywidualny wymóg dla instytucji niebędących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym należy uregulować w drodze ukierunkowanych zmian w dyrektywie 2014/59/UE i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014⁶. Odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym stanowią uzupełnienie przepisów zawartych w wyżej wymienionych aktach ustawodawczych oraz w dyrektywie 2013/36/UE⁷.

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

(3) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by instytucje miały wystarczającą zdolność do pokrycia strat i do dokapitalizowania w celu zapewnienia sprawnego i szybkiego pokrywania strat i dokapitalizowania przy minimalnym wpływie na stabilność finansową i podatników. Aby osiągnąć ten cel, należy zadbać o to, by instytucje nieprzerwanie spełniały minimalny wymóg TLAC, który zostanie wprowadzony do prawa Unii w drodze zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, oraz wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, jak przewidziano w dyrektywie 2014/59/UE.

(4) Standard TLAC, który zostanie wprowadzony do prawa Unii w drodze zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, nakłada na globalne instytucje o znaczeniu systemowym obowiązek spełnienia minimalnego wymogu TLAC, z pewnymi wyjątkami, za pomocą zobowiązań podporządkowanych, które w hierarchii roszczeń w przypadku upadłości znajdują się niżej niż zobowiązania wyłączone z TLAC („wymóg podporządkowania”). W ramach standardu TLAC podporządkowanie należy osiągnąć poprzez skutki prawne umowy („podporządkowanie umowne”), przepisy prawne danej jurysdykcji („podporządkowanie ustawowe”) lub daną strukturę korporacyjną („podporządkowanie strukturalne”). W przypadku gdy wymaga tego dyrektywa 2014/59/UE, instytucje objęte jej zakresem powinny spełnić swój indywidualny wymóg za pomocą zobowiązań podporządkowanych, tak aby zminimalizować ryzyko zaskarżenia podjętych czynności przez wierzycieli, kierujących zarzut, że straty poniesione przez nich w procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są wyższe niż straty, które ponieśli by w ramach standardowego postępowania upadłościowego (zasada niepogarszania sytuacji wierzycieli).

- (5) Pewna liczba państw członkowskich dokonała już zmiany lub jest w trakcie zmiany obowiązującego w postępowaniu upadłościowym stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonego długu uprzywilejowanego w ramach swoich krajowych przepisów prawa upadłościowego, aby umożliwić swoim instytucjom spełnienie wymogu podporządkowania w łatwiejszy sposób, a tym samym ułatwić restrukturyzację i uporządkowaną likwidację.
- (6) Dotychczas przyjęte krajowe przepisy znacznie się między sobą różnią. Brak zharmonizowanych przepisów na szczeblu Unii jest źródłem niepewności zarówno dla instytucji emitujących, jak i inwestorów oraz może utrudniać stosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do instytucji transgranicznych. Mogłoby to również prowadzić do zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym, ze względu na to, że koszty, które instytucje ponoszą, aby spełnić wymóg podporządkowania, oraz koszty ponoszone przez inwestorów przy zakupie instrumentów dłużnych wyemitowanych przez instytucje mogą się znacząco różnić w poszczególnych państwach członkowskich Unii.
- (7) W swoim sprawozdaniu w sprawie unii bankowej Parlament Europejski zaapelował do Komisji o przedstawienie stosownych wniosków w celu dalszego ograniczenia ryzyk prawnych związanych z roszczeniami, których podstawą jest zasada niepogarszania sytuacji wierzycieli, zaś Rada w swoich konkluzjach z dnia 17 czerwca 2016 r.⁸ zwróciła się do Komisji o przedstawienie wniosku w sprawie wspólnego podejścia do hierarchii wierzycieli banków, aby zwiększyć pewność prawa w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (8) Należy zatem usunąć istotne przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego oraz unikać zakłóceń konkurencji będących wynikiem braku zharmonizowanych unijnych przepisów regulujących hierarchię wierzycieli banków, a także zapobiegać występowaniu takich przeszkód i zakłóceń w przyszłości. W związku z powyższym właściwą podstawą prawną niniejszej dyrektywy powinien być art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zgodnie z wykładnią przyjętą w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

⁸ Konkluzje Rady z dnia 17 czerwca 2016 r. w sprawie planu działania na rzecz dokończenia budowy unii bankowej: http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2016/6/47244642837_pl.pdf

(9) W celu ograniczenia do minimum kosztów spełnienia wymogu podporządkowania oraz ewentualnego negatywnego wpływu na koszty finansowania, niniejsza dyrektywa powinna umożliwiać państwom członkowskim utrzymanie, w stosownych przypadkach, istniejącej kategorii zwykłego niezabezpieczonego długu uprzywilejowanego, którego emisja jest dla instytucji mniej kosztowna niż emisja wszelkich innych zobowiązań podporządkowanych. Aby zwiększyć możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, niniejsza dyrektywa powinna jednak zobowiązywać państwa członkowskie do utworzenia nowej kategorii „podrzędnego” długu uprzywilejowanego, który w hierarchii roszczeń w przypadku upadłości powinien znajdować się przed instrumentami funduszy własnych oraz zobowiązaniami podporządkowanymi innymi niż instrumenty dodatkowe w Tier I i instrumenty w Tier II, lecz za innymi zobowiązaniami uprzywilejowanymi. Bez uszczerbku dla innych możliwości przewidzianych w standardzie TLAC z myślą o spełnieniu wymogu podporządkowania, instytucje powinny zachować swobodę emitowania długu należącego zarówno do kategorii uprzywilejowanej, jak i „podrzędnej” uprzywilejowanej, przy czym z tych dwu kategorii wyłącznie kategoria „podrzędnego” długu uprzywilejowanego powinna kwalifikować się do celów spełnienia wymogu podporządkowania. Powinno to umożliwić instytucjom stosowanie do celów finansowania lub do wszelkich innych względów operacyjnych mniej kosztownego zwykłego długu uprzywilejowanego, przy jednoczesnej emisji długu należącego do nowej kategorii „podrzędnego” długu uprzywilejowanego w celu uzyskania finansowania, z zachowaniem wymogu podporządkowania. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość utworzenia kilku kategorii dla innych zwykłych niezabezpieczonych zobowiązań, pod warunkiem że zapewnią, by jedynie instrumenty dłużne należące do nowej kategorii „podrzędnego” długu uprzywilejowanego kwalifikowały się do spełnienia wymogu podporządkowania.

(10) W celu zapewnienia, aby instrumenty dłużne należące do nowej kategorii „podrzędnego” długu uprzywilejowanego spełniały kryteria kwalifikowalności opisane w standardzie TLAC i określone w dyrektywie 2014/59/UE, a także aby w ten sposób zwiększyć pewność prawa, państwa członkowskie powinny zapewnić, by pierwotny, umowny termin wymagalności tych instrumentów dłużnych wynosił co najmniej jeden rok, by nie były one instrumentami pochodnymi i by nie miały wbudowanych instrumentów pochodnych, a także by w odpowiednich dokumentach umownych dotyczących ich emisji wyraźnie wskazano ich stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym. W szczególności instrumenty dłużne o zmiennym oprocentowaniu, wynikającym z powszechnie stosowanej stopy referencyjnej, takiej jak Euribor lub Libor, nie powinny być traktowane jak instrumenty dłużne z wbudowanymi instrumentami pochodnymi wyłącznie z powodu tej cechy. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla wszelkich wymogów w ustawodawstwie krajowym dotyczących rejestrowania instrumentów dłużnych w prowadzonym przez emitenta firmowym rejestrze zobowiązań w celu spełnienia warunków odnoszących się do instrumentów dłużnych należących do kategorii „podrzędnego” długu uprzywilejowanego, zgodnie z tym, co przewidziano w niniejszej dyrektywie.

(11) W celu zwiększenia pewności prawa dla inwestorów państwa członkowskie powinny zapewnić, aby zwykle uprzywilejowane instrumenty dłużne oraz inne niezabezpieczone zwykle zobowiązania uprzywilejowane niebędące instrumentami dłużnymi miały wyższy stopień uprzywilejowania w ich krajowych przepisach prawa upadłościowego niż instrumenty dłużne należące do nowej kategorii „podrzędnego” długu uprzywilejowanego. Państwa członkowskie powinny również zapewnić, aby instrumenty dłużne należące do nowej kategorii „podrzędnego” długu uprzywilejowanego miały wyższy stopień uprzywilejowania niż instrumenty funduszy własnych oraz wszelkie zobowiązania podporządkowane inne niż instrumenty dodatkowe w Tier I i instrumenty w Tier II.

(12) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie zharmonizowanych przepisów regulujących stopień uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym niezabezpieczonych instrumentów dłużnych do celów unijnych ram w zakresie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie mogą zostać osiągnięte w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na skalę proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości, o której mowa w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów. W szczególności niniejsza dyrektywa powinna pozostać bez uszczerbku dla innych możliwości przewidzianych w standardzie TLAC na potrzeby spełnienia wymogu podporządkowania.

(13) Właściwe jest, aby zmiany w dyrektywie 2014/59/UE przewidziane w niniejszej dyrektywie miały zastosowanie do niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych w dniu rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy lub po tej dacie. Do celów pewności prawa oraz aby w jak największym stopniu ograniczyć koszty przejściowe, państwa członkowskie powinny jednak zapewnić, aby stopień uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym wszystkich pozostałych do spłaty niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych, które instytucje wyemitowały przed tą datą, regulowały przepisy prawne państw członkowskich przyjęte na dzień 31 grudnia 2016 r. W zakresie, w jakim możliwe jest, że w niektórych przepisach krajowych przyjętych na dzień 31 grudnia 2016 r. uwzględniono już cel, jakim jest umożliwienie instytucjom emitowania zobowiązań podporządkowanych, część lub całość pozostałych do spłaty niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy może posiadać ten sam stopień uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym co „podrzędne” uprzywilejowane instrumenty dłużne wyemitowane zgodnie z warunkami niniejszej dyrektywy. Ponadto państwa członkowskie mogą – po dniu 31 grudnia 2016 r. i przed datą wejścia niniejszej dyrektywy w życie – dostosować swoje krajowe przepisy regulujące stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych po dacie rozpoczęcia stosowania takich przepisów w celu spełnienia warunków określonych w niniejszej dyrektywie. W takim przypadku tylko niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych wyemitowanych przed rozpoczęciem stosowania takich nowych przepisów krajowych powinny być nadal regulowane tymi przepisami państw członkowskich, które były przyjęte na dzień 31 grudnia 2016 r.

(14) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim wprowadzenia przepisów stanowiących, że dyrektywa ta powinna mieć nadal zastosowanie, w przypadku gdy jednostki emitujące nie podlegają już unijnym ramom restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności ze względu na zbycie ich działalności kredytowej lub inwestycyjnej na rzecz osoby trzeciej.

(15) Niniejsza dyrektywa harmonizuje stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych i nie obejmuje stopnia uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym depozytów poza istniejącymi mającymi zastosowanie przepisami dyrektywy 2014/59/UE. W związku z tym niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów krajowych państw członkowskich regulujących standardowe postępowanie upadłościowe obejmujących stopień uprzywilejowania depozytów, który nie został zharmonizowany dyrektywą 2014/59/UE. Przed upływem *[data – 3 lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy]* Komisja powinna przeprowadzić przegląd stosowania dyrektywy 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania depozytów w przypadku upadłości oraz ocenić w szczególności potrzebę ewentualnych dalszych zmian w tej dyrektywie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2014/59/UE

1. W art. 2 ust. 1 pkt 48 otrzymuje brzmienie:

„48) «instrumenty dłużne»:

- (i) do celów art. 63 ust. 1 lit. g) i j), oznaczają obligacje i inne formy zbywalnych wierzytelności, instrumenty ustanawiające lub uznające wierzytelność oraz instrumenty dające prawa do nabycia instrumentów dłużnych; oraz
- (ii) do celów art. 108, oznaczają obligacje i inne formy zbywalnych wierzytelności oraz instrumenty ustanawiające lub uznające wierzytelność;”.

2. Art. 108 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 108

Stopień uprzywilejowania w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w prawie krajowym regulującym standardowe postępowanie upadłościowe:
 - a) następujące roszczenia miały taki sam stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania przewidzianego dla roszczeń zwykłych, niezabezpieczonych wierzycieli:
 - (i) ta część kwalifikujących się depozytów osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, która przekracza poziom gwarancji przewidziany w art. 6 dyrektywy 2014/49/UE;
 - (ii) depozyty osób fizycznych oraz mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, które byłyby kwalifikującymi się depozytami, gdyby nie zostały one złożone za pośrednictwem zlokalizowanych poza Unią oddziałów instytucji mających siedzibę w Unii;
 - b) następujące roszczenia miały taki sam stopień uprzywilejowania, który jest wyższy od stopnia uprzywilejowania przewidzianego w lit. a):
 - (i) depozyty gwarantowane;
 - (ii) systemy gwarancji depozytów, które w przypadku upadłości wstępują w prawa i obowiązki deponentów posiadających depozyty gwarantowane.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c) i d), zwykle niezabezpieczone roszczenia miały – w prawie krajowym regulującym standardowe postępowanie upadłościowe – wyższy stopień uprzywilejowania niż niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych spełniających poniższe warunki:
- a) pierwotny, umowny termin wymagalności instrumentów dłużnych wynosi co najmniej jeden rok;
 - b) instrumenty te nie są instrumentami pochodnymi i nie mają wbudowanych instrumentów pochodnych; oraz
 - c) w odpowiednich dokumentach umownych i, w stosownych przypadkach, w prospekcie emisyjnym, które dotyczą danej emisji, wyraźnie wskazano na niższy stopień uprzywilejowania zgodnie z niniejszym ustępem.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych, które spełniają warunki określone w ust. 2 lit. a), b) i c), miały wyższy stopień uprzywilejowania w prawie krajowym regulującym standardowe postępowanie upadłościowe niż roszczenia wynikające z instrumentów, o których mowa w art. 48 ust. 1 lit. a)–d).
4. Bez uszczerbku dla ust. 5 i 6 państwa członkowskie zapewniają, aby ich przepisy krajowe regulujące standardowe postępowanie upadłościowe, przyjęte na dzień 31 grudnia 2016 r., miały zastosowanie do stopnia uprzywilejowania – w standardowym postępowaniu upadłościowym – niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c) i d), przed datą wejścia w życie środków na mocy przepisów krajowych transponujących *[dodać tytuł niniejszej dyrektywy]*.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie, po dniu 31 grudnia 2016 r. i przed datą wejścia w życie *[dodać tytuł niniejszej dyrektywy]*, przyjęło akt prawa krajowego regulujący stopień uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym w odniesieniu do roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych po dacie rozpoczęcia stosowania takich przepisów krajowych, ust. 4 nie ma zastosowania do roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych wyemitowanych po wejściu w życie tych przepisów prawa krajowego, z zastrzeżeniem że ten akt prawa krajowego spełnia następujące warunki:
- a) przewiduje, że w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c) i d), zwykle niezabezpieczone roszczenia mają – w standardowym postępowaniu upadłościowym – wyższy stopień uprzywilejowania niż niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych spełniających poniższe warunki:
 - (i) pierwotny, umowny termin wymagalności instrumentów dłużnych wynosi co najmniej jeden rok;
 - (ii) instrumenty te nie są instrumentami pochodnymi i nie mają wbudowanych instrumentów pochodnych; oraz
 - (iii) w odpowiednich dokumentach umownych i, w stosownych przypadkach, w prospekcie emisyjnym, które dotyczą danej emisji, wyraźnie wskazano na niższy stopień uprzywilejowania zgodnie z niniejszym ustępem;
 - b) przewiduje, że niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych, które spełniają warunki określone w lit. a) niniejszego ustępu, mają – w standardowym postępowaniu upadłościowym – wyższy stopień uprzywilejowania niż roszczenia wynikające z instrumentów, o których mowa w art. 48 ust. 1 lit. a)–d).

W dniu wejścia w życie środków przyjętych na mocy przepisów krajowych transponujących *[dodać tytuł niniejszej dyrektywy]* niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych, o których mowa w lit. b), mają taki sam stopień uprzywilejowania jak stopień, o którym mowa w ust. 2 lit. a), b) i c) oraz w ust. 3.

6. Państwa członkowskie, które – przed dniem 31 grudnia 2016 r. – przyjęły akt prawa krajowego regulujący standardowe postępowanie upadłościowe, na mocy którego niezabezpieczone roszczenia wynikające z instrumentów dłużnych wyemitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c) i d), są rozdzielone na co najmniej dwa różne stopnie uprzywilejowania lub na mocy których stopień uprzywilejowania niezabezpieczonych roszczeń wynikających z instrumentów dłużnych został zmieniony w odniesieniu do wszystkich innych zwykłych niezabezpieczonych roszczeń o tym samym stopniu uprzywilejowania, mogą przewidzieć przepisy stanowiące, że instrumenty dłużne o najniższym stopniu uprzywilejowania spośród tych zwykłych niezabezpieczonych roszczeń mają ten sam stopień uprzywilejowania co roszczenia, które spełniają warunki określone w ust. 2 lit. a), b) i c) oraz w ust. 3.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Do dnia [*18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy*] r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne w celu wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te środki od dnia ich wejścia w życie w prawie krajowym, co nastąpi nie później niż w dniu [*18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy*] r.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

- 2a. Ust. 2 nie ma zastosowania, w przypadku gdy krajowe środki w państwach członkowskich obowiązujące przed datą wejścia w życie niniejszej dyrektywy są zgodne z niniejszą dyrektywą. W takim przypadku państwa członkowskie odpowiednio informują Komisję.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji i Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego tekst podstawowych środków prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 2a

Przegląd

Do dnia *[data – 3 lata po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy]* Komisja dokona przeglądu stosowania art. 108 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE. Komisja oceni w szczególności potrzebę wprowadzenia ewentualnych dalszych zmian w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania depozytów w przypadku upadłości. Komisja przedłoży stosowne sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 3
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący
